

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.641/2011/3. szám

A Szegedi Ítéltábla (**pártfogó ügyvéd neve, címe**) által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek, - **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen kártérítés iránt indított perében - melybe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozóként perbelépett (**jogi előadó**) által képviselt (... **biztosító neve, címe**) szám alatti székhelyű beavatkozó - a Csongrád Megyei Bíróság 2011. június 3. napján kelt 2.P.22.326/2010/17. sorszámú kiegészített ítélete ellen a felperes részéről 20., 30. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

A pártfogó ügyvéd díját és a le nem rótt 47.800,-(Negyvenhétezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperessel szemben az alperes önálló bírósági végrehajtó előtt szám alatt végrehajtási eljárás indult. Az alperes 2008. október 14. napján helyszíni szemle foganatosítása nélkül a járműnyilvántartás adatai alapján lefoglalta a felperes tulajdonát képező (**X**) forgalmi rendszámú (**Y**) típusú (dízel) személygépkocsit 3.800.000,-Ft értékben, és felhívta az adóst a tartozás rendezésére, ennek elmaradása esetén a jármű okmányainak az okmányirodába történő leadására. 2008. október 16. napján a felperes megjelent a végrehajtó irodában, ahol az alperes helyettese volt jelen. Bejelentette, hogy a tartozását nem tudja rendezni, a személygépkocsira szüksége van rokkantsága miatt, a lefoglalt vagyontárgy mentes a végrehajtás alól. A végrehajtó jegyzőkönyvet készített és értesítette a végrehajtást kérőt, aki a jármű foglalás alóli feloldásához nem járult hozzá. A felperes a törvényes határidő alatt végrehajtási kifogást terjesztett elő és a (**város neve**)-i Városi Bíróság 2008. november 27. napján kelt sorszámú végzésével a lefoglalt gépjárművet a foglalás alól feloldotta. A perenkívüli eljárásban a felperes a 2008. október 20. napján kelt orvosi szakvéleménnyel és a mozgáskorlátozottak számára szóló parkolási igazolványával bizonyította, hogy mozgásában korlátozott. A végrehajtást kérő fellebbezésére a Bács-Kiskun Megyei

Bíróság 2.Pkf.20.063/2009/3. sorszámú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Indokolásában hivatkozott arra, hogy a Vht. 90. § (1) bekezdés i) pontja alapján mentes a végrehajtás alól többek között a mozgásában korlátozott adós gépjárműve. A szakorvosi vizsgálatból megállapíthatóan a felperes járásában korlátozott, terhelhetőségre képtelen, számára a tömegközlekedési jármű használata súlyosan nehezített. Ezen állapota 1994. év óta véglegesnek tekinthető.

A felperes keresetében 796.000,-Ft vagyoni és nem vagyoni kára megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy a 164/1995. (XII. 27.) Korm. rendelet alapján mozgáskorlátozott támogatással vásárolta meg az (X) forgalmi rendszámú (Y) típusú személygépkocsit. Az alperes a végrehajtási eljárás során jogszabálysértő módon foglalta le a foglalás alól mentes járművet. Egészségi állapota folytán másik járművet kellett bérelnie, amelynek bérleti díja 376.000,-Ft volt és 20.000,-Ft üzemanyagár-különbözet költsége merült fel, mivel a bérelt jármű nem dízel üzemelésű volt. 400.000,-Ft nem vagyoni kárigényét arra alapította, hogy nehezített közlekedési helyzete miatt a gyermekeivel való kapcsolattartás megnehezült, a bérelt jármű alacsonyabb komfortfokozatú volt, édesanyja panaszkolta, hogy „elverte” az új autót, barátai pedig kigúnyolták és azt állították, hogy a bank visszavette tőle.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatta a kártérítés jogalapját és összecszerűségét is. Állította, hogy a végrehajtási eljárás során az irányadó jogszabályi rendelkezések szerint járt el, a végrehajtást kérő jelölte meg a végrehajtási lapon a lefoglalt gépjárművet. Amikor a felperes jelezte, hogy a vagyontárgy mentes a foglalás alól, felhívta a végrehajtást kérőt, aki úgy nyilatkozott, hogy nem járul hozzá a végrehajtási eljárás megszüntetéséhez. A végrehajtási kifogás elsőfokú elbírálásáról szóló határozat kézhez vétele után a végrehajtási eljárást felfüggesztette és erről az okmányirodát tájékoztatta. Egyebekben vitatta a felperes által felszámítani kért kártérítési tételeket.

Az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte 11.715,-Ft perköltségnek az alperes javára történő megfizetésére. Indokolása szerint az alperes a gépjármű lefoglalásakor jogszerűen járt el, a felperes maga is úgy nyilatkozott, hogy az (X) forgalmi rendszámú jármű a tulajdonát képezi és a birtokában van. Nem volt figyelembe vehető a felperes egészségi állapota, hiszen erre csupán később hivatkozott. A végrehajtási kifogás elbírálásakor az eljáró bíróság is a foglalást követően 2008. október 20. napján készült szakértői vélemény alapján látta alaposnak a jogorvoslati kérelmet. Mindebből azt a következtetést vonta le, hogy az alperes a jármű lefoglalásakor az irányadó Vht. szabályait figyelembe vette, és nem merült fel olyan körülmény a foglalás időpontjában, amely a kényszerintézkedés akadályát képezte volna. A kártérítés összecszerűségére vonatkozóan utalt arra, hogy a bérleti díjra vonatkozó szerződések nem bizonyítják a díj tényleges kifizetését a bérbeadó részére. Kétségesse teszi ezt a tényt az is, hogy a szerződésben feltüntetett napi 4.000,-Ft díjhoz képest a felperes a keresetlevelében 2.500,-Ft/nap bérleti díjról tett említést. A nem vagyoni kárigényt megalapozatlanná teszi, hogy a lefoglalt jármű helyett a

felperes másik járművet használt állítása szerint a foglalás időtartama alatt, így közlekedésében nem volt akadályozva.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen a kereset szerinti megváltoztatását, míg másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Nem vitatta, hogy amikor a végrehajtó az **(X)** forgalmi rendszámú járművet a nyilvántartás adatai alapján lefoglalta, nem lehetett tudomása arról, hogy az adós mozgáskorlátozott. Ugyanakkor 2008. október 16. napján bejelentette az eljáró bírósági végrehajtónál, hogy a gépjármű mentes a végrehajtás alól egészségi állapota miatt. A bejelentés megtörténtét jegyzőkönyv bizonyítja, illetve az a körülmény, hogy az alperes a végrehajtást kérőt levélben tájékoztatta. Az alperes kártérítési felelősségét megalapozza, hogy miután okirattal alátámasztottan tudomást szerzett arról a körülményről, hogy a felperes mozgáskorlátozott, nem intézkedett nyomban a foglalás megszüntetéséről. A végrehajtási kifogás ügyében olyan szakértői véleményt csatolt, amely a foglalást követően készült, azonban rokkantsága megállapítására nem a lefoglalás után került sor. Mozgásában korlátozott egészségi állapota több mint egy évtized óta áll fenn, amit a fellebbezéshez csatolt szakvéleménnyel kívánt igazolni. A kár összegének bizonyíthatatlansága nem értékelhető a terhére. Az elsőfokú eljárásban jogi képviselő nélkül járt el, ezért a bíróságnak tájékoztatnia kellett volna többek között arról, hogy az írásbafoglalt bérleti szerződés önmagában nem elegendő bizonyíték az autóbérlés tényére és a díj megfizetésének igazolására. A hétköznapi életben az okiratba foglalt szerződés bemutatása rendszerint elegendő arra, hogy tényként fogadják el az abban foglalt ügylet létrejöttét. Kifogásolta a nem vagyoni kárigény indokolás nélküli elutasítását is.

A fellebbezés **megalapozatlan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az arra alapított döntéssel is egyetért az ítélőtábla az alábbi indokolásbeli pontosítással.

A fellebbezés kapcsán az ítélőtáblának először abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú eljárásban történt-e olyan lényeges eljárásjogi jogszabálysértés, amely a másodfokú eljárás akadályát képezi. A felperes állította, hogy a kártérítési követelés összecszerűségi vizsgálata körében az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségét, ezenkívül a nem vagyoni kárigény elutasításának nem adta indokát, azaz a törvény által előírt indokolási kötelezettséget megszegte. Az ítélőtábla álláspontja szerint a kifogásolt eljárásjogi jogszabálysértések nem valósultak meg. Tekintettel arra, hogy a kártérítési igény a jogalap körében került elutasításra, az elsőfokú bíróságnak ezen utóbb helyesnek bizonyult álláspontja mellett az összecszerűség kérdésében a felperest a bizonyításra vonatkozóan nem kellett tájékoztatnia. A jogalap

megalapozatlansága az erre alapított nem vagyoni hátrányt és kártalanítási igényt is megalapozatlanná tette, amelynek külön indokolása szükségtelen.

A végrehajtói jogkörben okozott kárigény érvényesítésének a Ptk. 349. § (1) bekezdése szerint az anyagi jogi előfeltétele, hogy a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vegye. A jelen jogvita elbírálása szempontjából irányadó a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 217. § (1) bekezdése alapján a végrehajtó törvénysértő intézkedése ellen a fél végrehajtási kifogást terjeszthet elő a végrehajtást foganatosító bírósághoz. A felperes a jogorvoslati lehetőséget igénybe vette, vagyis a kártérítési igény érdemi vizsgálatának nem volt akadálya.

A közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére is akkor kerülhet sor, ha a kártérítésnek a Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt feltételei megvalósultak és a felróhatóság hiányára hivatkozással a károkozónak nem sikerült kimentenie magát. A felperes fellebbezésében nem vitatta, hogy a foglalás időpontjában az önálló bírósági végrehajtó nem tudhatott a kényszerintézkedés foganatosításának akadályáról, a Vht. 90. § (1) bekezdés i) pontjában foglalt körülmény fennállásáról, vagyis a járműnyilvántartás adatai alapján a gépjárművet 2008. október 14. napján lefoglalhatta. A felperes 2008. október 16. napján tett bejelentését követően az alperes jegyzőkönyvet készített és értesítette a végrehajtást kérőt a végrehajtás megszüntetése iránti kérelem előterjesztésének lehetőségéről, azonban a végrehajtást kérő ilyen kérelmet nem terjeszthet elő. Amennyiben az adós azt sérelmezi, hogy a végrehajtó a törvény erejénél fogva mentes vagyontárgyat foglalt le a végrehajtási eljárás során, ez kizárólag végrehajtási kifogás útján orvosolható (EBH 2000. évi 1416. jogeset, BH 2007. évi 15. jogeset). Az önálló bírósági végrehajtó nem változtathatja meg a saját intézkedését, ha ennek szükségessége merül fel annyit tehet, hogy a végrehajtási ügy iratait bemutatja a végrehajtást foganatosító bíróságnak és a bemutatás tényét feljegyzi az iratokon. Miután a felperes végrehajtási kifogását az erre nyitva álló határidő alatt előterjesztette a végrehajtónak, iratbemutatói kötelezettsége sem volt, csupán a bíróság rendelkezésére kellett bocsátani a szükséges iratokat megkeresés folytán.

A végrehajtási kifogásnak nincs halasztó hatálya a végrehajtási eljárás további folytatására, az adós kérelme alapján a bíróság függesztheti fel a végrehajtási eljárást a Vh. 49. § (1) bekezdése alapján. Az elsőfokú bíróság ilyen intézkedést nem foganatosított, azonban az alperes az elsőfokú végzés kézhezvételét követően a végrehajtási eljárást felfüggesztette. A végrehajtást kérő fellebbezése miatt a kifogás jogerős elbírálása több hónapot vett igénybe. Az önálló bírósági végrehajtó a foglalás foganatosításakor a rendelkezésére álló tényadatok alapján a jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el. Tény, hogy a gépjármű mentes volt a foglalás alól, azonban erről csak utóbb szerezhetett tudomást, amikor az intézkedését nem változtathatta meg. Miután úgy járt el, ahogyan az, az adott helyzetben tőle elvárható, a felróhatóság alól kimentette magát és így terhére kártérítési felelősség nem állapítható meg.

Mindezen körülményekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során az alperesnek és a beavatkozónak áthárítható költsége nem merült fel, így erről rendelkezni nem kellett. A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1), 14. §-a és a 2003. évi LXXX. törvény 11/B. § (3) bekezdése szerint.

S z e g e d, 2012. február hó 27. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Rakita Zsuzsanna sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró